

If you have any questions, please contact:
**"GLASILLO K. S. K.
JEDNOTE"**
 6117 St. Clair Ave.
 CLEVELAND, O.
 The largest Slovenian
 Weekly in the United States
 of America.
 Small Circulation 12,700
 Issued every
 Wednesday
 Subscription rate.
 For members yearly — \$8.24
 For nonmembers — \$11.50
 Foreign Countries — \$11.50
 Telephone: Randolph 628

Entered as Second-Class Matter December 12th, 1923 at the Post Office at Cleveland, Ohio, Under the Act of August 24, 1912

ACCEPTED FOR MAILING AT SPECIAL RATE OF POSTAGE PROVIDED FOR IN SECTION 1103, ACT OF OCTOBER 3, 1917. AUTHORIZED ON MAY 22, 1918.

Stev. 19. — No. 19.

CLEVELAND, O. 7. MAJA (MAY), 1924.

Največji slovenški tehnik
 v Združenih državah.

Izhaja vsako sredo.

Ima 12,700 naročnikov

Naročnina:

Za doma, na leto — \$8.24

Za nečlane — \$11.50

Za inozemstvo — \$11.50

NASLOV

uredništvo in upravljanje:

6117 St. Clair Ave.

Cleveland, O.

Telefon: Randolph 628

SMRTNA KOSA.

Iz Pueblo, Colo. se nam počita, da so dne 28. aprila izročili materi zemlji rojaka Valentina Germ, brata nadzornika K. S. K. Jednote, John Germ.

Rajni Valentin Germ je bil v najlepši moški dobi, star šele 45 let, rodom iz Dobrepolja na Kranjskem. Že pred 12 leti mu je umrla žena, zapustivša mu 4 otroke, za katere je vedno skrbel kot skrbni oče in ljubezni mati; po preteku toliko let je pa tudi on sledil svoji nepozabni ženi v prerani grob.

Pokojnik je spadel k dr. sv. Jožefu št. 7. K. S. K. J. in k društvu "Slovan", ki sta mu pripredila veličasten pogreb s sodelovanjem pevsk. dr. "Prešeren" in reda Kolumbovih viitezov.

Bodi mu ohranjen blag spomin! Iskreno sožalje njegovim otrokom in barto!

Istotako nam poročajo iz Pueblo, Colo. da je ondi dne 1. t. m. umri rojak Anton Meglen, star 50 let, doma iz vasi Hinje. Ugrabila ga je tekmo nekaj dni huda pljučnica. Zapušča soprogjo Josipino, roj. Zernec iz dobropolske fare in 5 otrok. R. I. P.

V Chicagu, Ill. je 1. t. m. umrli br. Frank Augustin večletni član dr. sv. Štefana št. 1. K. S. K. J. in predsednik dr. sv. Jurija C. O. F. Pokojnik je bil v chicaski naselbini občazan, ker je opravljal službo cerkovnika pri cerkvi sv. Štefana. Doma je bil iz vasi Oster, fara Sv. Križ pri Kostanjevici. V Chicagu je živel neprstano zadnjih 25 let. Zapušča ženo in dvoje otrok.

Iskreno sožalje prizadeti družini; pokojniku pa naj bo lahka ameriška gruda!

— NOVA JEDNOTINA PRAVILA DOTISKANA.

S tem naznanjam vsem krajavnim društvom, da bodo nova Jednotina pravila tekoči teden dotiskana ip takoj izročena knjigovezu v svrhu dovršitve. Dne 16. t. m. jih bomo že pričeli tajnikom društva razposiljati, deloma po pošti, deloma po ekspresu. Ker je bilo gl. sklepa minule konvencije naročenih samo 10,000 novih pravil, jih bo vsako društvo prejelo le primerno število.

Ured. "Glasila K. S. K. Jednote na Nemškem".

Berlin, 4. maja. — Narodne volitve na Nemškem so se danes vršile še precej mirno ob ogromni vdeležbi volilcev. V kolikor je mogoče sklepati, bodo dobili nacionalisti večino v državni zbornici. Ker je bilo približno 5000 kandidatov 30 raznih političnih strank, bo preteko še par dni, predno bo mogoče uradno izvedeti izid teh volitev.

CLEVELANDSKIE NOVICE.

Smrtna kosa.

Dne 30. aprila zjutraj je umrl v Glenville bolnici John Lončar, stanujoč na 1064 E. 61st St. Star je bil 41 let. Zbolel je pred mesecem dni za vročinsko boleznjijo. Ranjki je bil doma iz Doba pri Domžalah, v Ameriko je prišel pred 17 leti. Bil je član društva Maccabees in društva Naprej. Ranjki zapušča tukaj soprogjo, eno sestro, omoženo Hodnik, in eno hčerkko. Počivaj v miru!

— Previden z zakramenti za umirajoče je umrl dne 8. aprila dopoldne John Paučič, samic, star 48 let, doma iz Dolnjih Toplic. V Ameriki je bil 24 let, v domovini zapušča v Ljubljani enega brata, tukaj pa dve sestri, Frances Ulčar in Mary Kenik. N. v. m. p.

— V soboto, dne 3. t. m. so našli v Collinwoodu blizu 160. ceste in St. Clair Ave. na cesti ležečega nezavestnega rojaka John Lesar, starega 54 let; doma iz Jurjevice pri Ribnici. Omenjeni je šel v soboto z doma, da običa svoje prijatelje. Med potjo mu je pa postalo slab, nakar so ga prepeljali v bližnjo bolnišnico, kjer je umrl. Stanoval je na 16011 Waterloo Road.

Pokojnik zapušča v stari domovini enega sina in dve hčeri; ena njegova hči, omožena tudi Lesar, pa živi na 16301 Huntmore Ave., Collinwood, odkoder se je vršil pogreb danes dopoldne. R. I. P.

Sv. birma.

Kakor že splošno znano, se bo delil v četrtek dne 8. t. m. v cerkvi sv. Vida zakrament sv. birm. Vseh birmancev bo letos nekaj nad sedemsto; pač lepo število.

Boriti so naprošeni, da pridejo s svojimi birmanci točno ob 7. uri zvečer v cerkev; potreba naj bodo pa ob pol 9. uri z birmankami v novi soli. Sv. birma se bo delila v dveh presledkih. Naslednji dan, v petek ne bo šolskega pouka.

Člani katoliških društev, osobitno društvo sv. Vida, so proučeni, da pridejo pred cerkev okrog 7. ure, da bodo naredili mil. škofu špalir in da bodo skrbeli za red pred cerkvijo. Zanimiva gledališka predstava.

Učenke Notre Dame Academy priredijo dne 13. maja zvečer ob 8:15 v Slovenskem Narodnem Domu velezanimo sanjsko drama "A dream of Queen Esther." Vstopnice so že sedaj naprodaj v trgovini F. Suhačnik, v Grdinovi prodajalni pohištva in pri učenkah označene šole.

Pasijonske igre.

Dne 12. in 13. maja bo vpravilna v mestnem Auditoriju svetovnoznan umetniška družba iz Oberammergau na Bavarške pasijonske igre, ali Kristusovo življenje in smrt, v 14 slikah. Pri tem bo nastopilo 125 oseb. To družbo je za nastop v Clevelandu pridobil naš mil. g. škof, Rt. Rev. Schrembs, ki je tudi rodom Bavarec. Ker tako zanimivih živil slik v teh igrach še ni bilo v Clevelandu, radi tegu je upati, da si jih bodo ogledali tudi Slovenci.

Slovenska posojilnica.

V današnji številki priobčimo štirimesečno poročilo skupno s celotnim premoženjem.

Nova mesečna poročila.

Važno za vse tajnike krajevnih društev.

Pretečeni teden razposlana so bila nova mesečna poročila na vsa krajevna društva. Nova poročila so sestavljena v smislu sedanjega sistema in odgovarjajo poslovanju med društvi in glavnim uradom v vseh ozirih.

Mesečno poročilo je uradna listina med društvom in glavnim uradom Jednote in se mora kot tako smatrati. V poročilu morajo biti označene vse, tekom meseca pri društvu nastale premembe. Zahteva se natančno označbo članstva po starostnih razredih. Zahteva se razne druge, pri poslovanju neobhodno potrebne podatke in pojasnila. Zato je potrebno, da je poročilo natančno izpolnjeno in pravocasno poslano na glavni urad Jednote.

V velikih slučajih se od strani društev mesečno poročilo ne uvažuje, kakor bi se moral. V večih slučajih se popolnoma nič ne gleda, kako je poročilo izpolnjeno. V nekaterih slučajih društveni tajniki popolnoma pozabijo poslati poročilo na glavni urad; zaradi tega se tem potom obvešča in opozarja vse cenjene sobrate tajnike in sestestre tajnice na sledete:

1) Pomniti je treba, da je mesečno poročilo uradna in zelo važna listina pri poslovanju med društvom in Jednote.

2) Mesečno poročilo mora biti izpolnjeno in mora biti poslano tako, da pride v glavni urad najkasneje do 25. dne v mesecu.

3) Mesečno poročilo mora biti poslano na urad Jednote vsaki mesec neozira se, če je pri društvu kaka prememba tekom meseca ali ne.

4) Društveni tajniki (ice) naj napravijo poročilo v duplikatu vsaki mesec. Eno poročilo naj se pošlje na glavni urad, drugo pa naj se hrani pri društvu za slučaj, kake informacije.

5) Društva, ki ne bodo poslala mesečnega poročila, ne bodo prejela razpisa asesmenta za bodoči mesec.

6) Poročila, ki ne bodo pravilno izpolnjena kakor je predpisano, bodo enostavno vrnjena.

7) Mesečno poročilo mora biti od društvenega odbora podpisano in opremljeno z društvenim pečatom.

Skratka račeno: Mesečno poročilo je zelo važna uradna listina, ki mora biti natančno in pravilno izpolnjena, po društvenem odboru podpisana in pravočasno ter redno vsaki mesec poslana na glavni urad Jednote.

Cenjeni tajniki in tajnice se prisposijo, da to vpoštevajo in se po tem navodilu ravnati blagovoljno.

Za glavni urad K. S. K. Jednote,

Josip Zalar, gl. tajnik

Joliet, Ill. 3. maja 1924.

Vabilo na sejo.

Tajnik društva sv. Jožefa, št. 169 v Collinwoodu — s tem uljudno naznana in vabi vse članstvo društva na prihodno sejo, dne 13. maja zvečer. Na dnevnem redu bo dosti važnih točk glede bližajoče se društvene slavnosti in katoliškega shoda. Člani in članice! Pridite polnoštivalno na to sejo. "Stari in mladi" v Collinwoodu.

Prihodno nedeljo, dne 18. maja bo vprizorilo Katoliško Izobraževalno Društvo v Collinwoodu v Slovenskem Domu krasno gledališko igro "Stari in mladi." Pričetek ob 7:30 zvečer. To igro smo pred nekaj leti priobčili že v našem listu in je morda cenjenim čitateljem po vsebinib Že znana. Vstopnice bo prvič v Clevelandu. Prijatelji dramatike, pričetek ob 8:15 v Auditoriju sv. Vida.

Kam pa v prihodnjo nedeljo zvečer?

Društvo "Triglav" je po daljšem odmoru zopet stopilo na noge. Da to vrzel nadomesti, bo vprizorilo prihodnjo nedeljo, dne 11. maja v Slovenskem Domu na St. Clair Ave. originalno čarobno burko "Lumpacij Vagabund."

Izpostavice so naprodaj pri g. A. M. Kolar v Slovenskem Narodnem Domu. Kdor se hoče enkrat pošteno nasmejati, naj ne sumudi to igre!

Slovenska posojilnica.

V današnji številki priobčimo štirimesečno poročilo skupno s celotnim premoženjem.

GROZNA NAJDBA.

V BENWOOD ROVU NASLIJEDOM TRUPEL PONESRECE NIH PREMOGORJEV.

BENWOOD, W. Va. 4. maja —

Danes je bilo dovršeno delo z iskanjem trupel ponesrečenih premagarjev, kateri so našli strašno smrt v Benwood rudniku povodom razstrelbe dne 28. aprila t. l. Proti jutru so spravili na površje nadaljnih 14 trupel, tako, da znaša skupno število te rudniške katastrofe stodvajset človeških žrtev; sprva se je sodilo, da znaša to število samo 114. Telesa slednjih ponesrečencev, ki ležijo začasno pri vhodu Brown Run rova so tako poškodovana, da identitete teh rudarjev ni mogoče dognati.

Da je bilo zajetim premagarjem nemogoče iskati rešitve vseh groznej rastrelbe kaže dejstvo, da je rov do cela zasut in porušen. Celo mečne jeklene obočne trame je zvilo kolito žico, v mnogo stranskih rovov sploh ni bilo mogoče dojeti bližu, ker so udrti. Poteklo bo še več mesecov, ko bodo mogoče preiskati vse stranske rove in dobiti še ostale žrteve. Resilno moštvo zatrjuje, da je razstrelba nastala baš ob času, ko je dosegel drugi oddelek premagarjev na svoje delo, ker so našli njih triplja v malih tovornih karah. Razstrelba je nastala vsled vnetja plina in premogovega prahu.

PREDSEDNIK COOLIDGE VETRAL ZAKONSKI NACRT.

Washington, D. C. 3. maja.

Predsednik Coolidge je danes vetril zakonski načrt glede pokojnine dosluženih ameriških vojakov iz minule svetovne vojne. Te postave ni hotel podpisati iz razloga, ker bi se z nameravano pokojnino ameriško ljudstvo preveč z davki obremenilo. Izračunali so nameč, da bi skupna pokojnina za prvih 5 let znašala \$133,100 na prve vknjižbe in tako gotovo pomagala mnogim rojakom do lastnih domov.

ZALOSTEN SLUCAJ.

Philadelphia, Pa. 30. aprila — Ko so danes v tukajnjo mestno bolnišnico prinesli nekoga 5 letnega, od avtomobila povoženega dečka, se je Dr. J. H. Clyman prostovoljno ponudil, da nesrečno žrtev operira. Na svojo veliko žalost in začetje je zdravnik še le na operacijski mizi spoznal da je to njegov lastni edini sin; vseeno je oče z operacijo nadaljeval. Ker ima deček vse pretresene možgane, ni upanja, da bi okreval.

Jugoslovani v Rusiji.

Misija narodnega odbora, ki se je koncem leta 1922 podala v Odesso, objavila sedanji podatke o Jugoslovenih, ki se že iz časov svetovne vojne nahajajo v Rusiji. Po teh podatkih je še približno 4000 naših državljanov v sovjetski Rusiji. In sicer 3000 ujetnikov ter 1000 beguncov — mož, žen, in otrok.

Od tega števila se je preteklo leto s pomočjo narodnega odbora vrnilo v domovino okrog 500 oseb, dočim so drugi še ostali v Rusiji.

VESTI IZ JUGOSLAVIJE.

POLKOVNIK MIROSLAV POLAK.

Dne 13. aprila zjutraj je po daljšem bolehanju nenadoma umrl vpok

ANATOLE LE BRAZ:

Islandska Velika noč,

(In francoskima prevaj P. V. B.)

(Nadaljevanje)

Fant je izlival juho na dvo-pek. Vsi smo pričeli jesti pod šotorom, sedeč s prekrizanimi nogami kakor krojači. Polaga mo se obraz razjasnili. Kapetan je pustil krožiti steklenik žganja in črne mali so se začele izgubljati. Pili smo na zdravje Guillaumeu.

Garandel je rekel:

"Jaz sem mnenja, da mu prihrammo njegov del. Videli boste, da se bo fant lačen zbulil. Ne, ni še vlovil svoje zadnje polenovke. Verjemite mi, ne skrbimo se radi tega in pozabimo!"

Garandel je bil vesela duša. Imel je rožnat obraz kakor deklica in tako nežne modre oči kakor otrok. Imeli so ga za malo neumnega, toda mi smo bili tem prijaznejši z njim, kajti prisotnost "bebca" prinaša srečo, in pravijo, da ima moč, vedeti stvari, ki jih navaden smrtnik ne more spoznati. Njegovo zaupanje se je prijelo nas vseh; govoril je s tako gotovostjo, da smo se čudili pomerjene. Ko se je prikazala klobasa v oblaku duh-tečega dima, je postal moštvo že boljše volje; trojni hura jo je pozdravil. Zbogom strah, zbogom skribi! Ko smo zadišali popran duh domače jedi, se nam je vrnila vsa naša veselost. Moj Bog, kako daleč smo bili od Islanda!

Predstavljal smo si, da sedimo pri kaki slavnostni pojedini na armorskem obrežju, v aprilu po postu, ko visijo na tra-

mih skedenjov brezglava telesa ravnokar zaklani predičev. Gospodinja in domače hčerke hitijo sem in tja; spredaj so si konec krila zataknile za pred-paznik. Fantje so si slek-suknje in pridno točijo vine. Vse to smo videli v mislih. Večliko jadro, ki smo ga bili razprostrili, je še povečalo iluzijo, spominjalo nas je na šator, ki ga postavijo na prostem, na polju, ki leži tik ob hiši, ki služi za slavnostno dvoranico. In še samo nebo, to bledo jesensko nebo, se je okrasilo za to okolnost z nenavadnim bleskom. Morje je lahno šumelo, kakor bi šuštel skozi vejevje poleten vetrč.

Sedaj smo se živahnogovo varjali in samo ob sebi umevali se je pogovor sukal o domovini. Oženjeni so zbadali samce zaradi deklicev. Pripravljali smo poroke za september, ko se bomo vrnili. Prisem smo pošteno pili. Klobasa je vzbudila žejo in kapetan je venomer ponavljal:

"Velika noč je samo enkrat na letu. Veseliti se moramo kakor pravi kristjani."

Dajal nam je dober vzgled in ostali se niso dali prosi, da bi ga posnemali. Stevilo steklenic, ki smo jih na ta način izpraznili, je bilo veliko, temne steklenke francoskega vina, ki smo jih nakupili v Bordeauxu,

kjer smo natvorili soli. Počasno pisanjan se nas je polagoma lotevala. Marsikomu so oči postajale male in svetle. Neki

nasoljevalec, ki je bil v kitajski vojski in ki je vedno o njej pripovedoval, kadar je bil vijen, je začel praviti čudovite povesti o tamošnjem deklicu, ki mu je ostala v spominu. Jec-ljal je in jezik se mu je zapletal. Vsi smo molčali, kakor bi ga poslušali, v remnici pa, ker smo že izčrpali vso pripovedovalno snov. Pogovori Islandscev nikdar ne trajajo dolgo, celo ob praznikih ne. Vsakdo je lahno sanjal drugam in mislil na Bretagno, na drevesa, zvonike, z mahom porastle strehe, na otroke in žene. Samo nasoljevalec je nadaljeval svojo povest, kar se je samo on še zanimal. Dim iz pip je valoval kakor megla.

Pil sem skoraj ravno toliko, kakor moji tovarisci, a težke glave še nisem imel. Včasih sem prisluškoval proti kabini, pričakoval, klica in bil pripravljen, da se pri prvem pozivu dvignem. Ko sem se tako obrnil, morda že dvajsetič, sem zapazil Guillaumea par korakov od nas. Stal je pokonci in nas gledal, roke je imel v žepih, desno nogo naprej in levo ramo naslonjeno na veliki jambor. Bil je še jake bled, toda njegovo oblije je bilo bolj mirno, bolj spočitno, njegove ustnice so se smehtljale in izgledal je, kakor bi se s svojim nasmehom malo norčeval.

Fin lasje njegove lepe svetle brade so se blešteli na njegovi srajci iz modre volne v jasnini tega čistega polarnega popoldneva. Moral jo je bil skrbno osnažiti, ker ni bilo na njej nobenega sledu strjene krvi.

Lahko si mislite, da sem veselo vzkliknil in ga s prstom pokazal svojim tovarisci. "Garandel je imel prav," je rekel kapetan, "živijo Garandel!"

Vsi so videli mojega brata razločno kakor jaz. Stari ri-

bič mu je zaklical s svojim hri-pavim glasom:

"Torej, vendar ne misliš o-stati tam? Kaj pa čaka?"

In Garandel je pridejal: "Več, brez mene bi ostal la-čen, a jaz sem zahteval, da spravijo tvoj delež zate. Pridi-torej!"

On pa se ni ganił, zrl je ved-no naprej nepremično na nas s svojimi temnomodrimi očmi in se na čuden način smehtljal. "Kaj se bo še dolgo časa de-lal norca iz nas?" se je vježil kapetan v napol veselom, na-pol hudem tonu. "Kaj pa če vstanem in te grem iskat, dra-gi moj?"

Herve Guyador je bil tako točen v dejanjih kot v govoru; že je korakal proti mojemu bratu in zibal svoje veliko te-lo, ki je bilo vsed vina obte-zeno. Njegova mogočna po-stava nam je zakrivala Guillaumea. Nekdo je rekel:

"Grem stavit, da ga bo vzel v naročje kakor otroka." Hoteli smo vrnilo mojemu bratu zasmehovanje z zasmehovanjem, a veselje do tega nam je hitro prešlo. Kapetan ni še storil deset korakov, kar se je nenadom ustavil: bil je bled ko zid in njegove roke so se tresale. Komaj je imel moč, da je izustil:

"Guillaumea ni več ... zgi-nil je ..." In zares, krov je bil zapuščen; pod jamborom ni bilo ni-kogar. Preplašeni smo se spogledovali; pot nam je stopil na celo. Nihče izmed nas ni izgovoril besedo "znamenje," toda gotovo je bilo, o tem ni bilo nobenega dvoma ... Ka-petan se je vrnil, noge ga niso več nosile: nevidna pest strahu je stiskala goltanec temu krep-kemu možaku, ki je stokrat že srčno prebil smrtno nevarnosti.

"Jean Rene," je mrmlal pol-glasno, skoraj proseče, ti mo-raš iti k njemu. To ni narav-"

"Pogled mu je padel na stek-lenco žganja, ki jo je kapetan

no ... Bolje je, da ti greš ... Razumeš, saj je tvoj brat."

Kako sem prišel do kabine, kako sem šel dol in si nisem zlomil tlinika, v kakšnem du-ševnem položaju sem bil v tej grozni minutni svojega življe-nja, tega vam ne vem povedati. Tu je kakor luknja v mo-jem spominu. Spominjam se samo, da mi je grmelo v glavi kakor na nakovalu, na katerem dva kovača kujeta žez-zezo ... Bil sem nekaj časa v oz-ki sobici in vsled mraka nisem ničesar razlikoval, ker sem pri-šel iz dnevne svetlobe. Nazadu-je sem videl obliko mojega brata. Kazal mi je hrbet in imel obraz proti steni ladje. Pokleknil sem pri postelji in ga nežno poklical:

"Guillaume! Guillaume."

Nisem si upal stegniti roke in se ga dotaknil, ker sem se bal, da je trd, morda že mrzel. Oh, ta strah! Ta groza! Za-čel sem klicati bolj na glas:

"Guillaume, v božjem ime-nu!"

Slab vdih mi je odgovoril. Se je živel.

Videl sem, da se je skušal o-brniti. Nagnil sem se na no-tranj stran postelje, da bi mu pomagal. Spet je bil bruhal kri, kajti moje roke so bile vse okrvavljene, ko sem jih poteg-nil nazaj in vsa žimnica je bila v krvi. Gorje. Moj ubogi brat je bil samo še senca samega sebe. Smrt je gospodarila v njem; par ur je zadostovalo, da se je strašno izpraznilo to mlado telo, ki je bilo tako lepo, tako prožno in kakor pozlačeno do sonca topih morij pred žalostnimi islandskimi dnevi. Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

Solze so mi zalile trepalnice, a zadružaval sem jih.

"Kaj bi ti storilo dobro, Lommie?" sem ga vprašal in mu dal ime, s katerim ga je navadno klicala naša mati.

GLASILLO K. S. K. JEDNOTE

Izhaja vsako sredo.

Lecina Kranjsko-Slovenske Katoličke Jednote v Združenih državah ameriških.	Uredništvo in upravljanje:	CLEVELAND, OHIO.
6117 St. Clair Ave.	Telephone: Randolph 628.	
Za člana, na leta	80.84	
Za sodilne	81.60	
Za inozemstvo	83.00	

OFFICIAL ORGAN
of the
GRAND CARNIOLIAN SLOVENIAN CATHOLIC UNION
of the
UNITED STATES OF AMERICA.
Maintained by and in the interest of the Order,
issued every Wednesday.

OFFICER: 6117 St. Clair Ave. CLEVELAND, OHIO.
Telephone: Randolph 628.

Materin dan.

Ako vprašate kakega ameriškega šolarčka, kaj pomeni vsako leto druga nedelja v mesecu maju, vam bo takoj povidal, da je to Materin dan (Mother's Day); rayno tako, kako zna, kaj pomeni dan 4. julija. Letos bomo obhajali ta pomembni dan prihodnjo nedeljo, dne 11. t. m.

V resnici, Amerikanci so zelo praktični in pozorni v vseh ozirih. Poleg velikih cerkvenih praznikov, poleg važnih zdodovinskih dni (postavnih praznikov) so nekaj let nazaj določili še Materin dan, ki zasluži najbolj častno mesto v našem koledarju.

Nekoč je razpisal ravnatelj neke šole primerno nagrado za sestavo pet najlepših, najbolj pomembnih in najbolj milih besed. Neka učenka je iste izbrala ter med temi pripomnila, da smatra besedo "mati" za najslajšo in najlepšo; in dobila je prvo nagrado. O, vzorna hčerka! O, srečna na njena mati! — Ali si zamorete misliti bolj srečnega človeka na svetu, kakor sivolaso, skrbno mater v krogu svojih pridnih in ljubljenih otrok? Ali si zamorete predstavljati lepo sliko na svetu, kot skupino srečne dece, ki objema svojo mamico? Da v resnici gre pri tem spoštovanje tudi očeta; toda prave ljubezni očetovega srca do svojih otrok se ne more primerjati z materino ljubeznijo, z materino gočenostjo, z materino požrtvovalnostjo, z materino odgovornostjo, skrbjo in težavo. Ljubezni materinega srca do otrok sploh ni mogoče natančno opisati, ker ista je brezmejna in sega tja do groba. Te ljubezni naši ljubljeni materi sploh nikdar ne moremo poplačati.

Marsikaka revna in skrbna mati-prestane v svojem življenju toliko težav in gorja, da bi jo lahko imenovali mučenico človeške družbe. Najbolj jo boli srce, če vidi, da so bili vsi njeni lepi nauki zastonji. Omilovanja vredne take matere! Marsikak sin, marsikaka njena hčerka, si je sam(a) kriva svoje nesreče radi tega, ker ni hotel(a) ubogati mater, ki mu je dajala vedno lepe nauke in nasvete.

Srečni sinovi in hčere, ki bodo prihodnjo nedeljo lahko osebno svoji materi stisnili desnico v znak spoštovanja, ali katere bo njih mati ta dan v zopetnem objemu pritisnila na svoje srce! Žal, da nas je pa tukaj v Ameriki tudi mnogo takih, ki ne bomo dosegli te sreče. Naša mati se nahaja daleč, daleč tamkaj v stari domovini! Ali je danes še pri življenju; tega sploh ne moremo vediti. Ali je zdrava? Mnogo je tudi takih družin med nami, ki so razkosane; da starši ne živijo s svojimi otroci skupaj, ali náobratno. Mnogo je pa tudi takih med nami, ki nimajo svoje žive matre ne v starem kraju, ne tukaj, ampak jo krije že črna zemlja. Vsi ti so najbolj omilovanja vredni.

Na Materin dan naj se sleherni spomni svojega najdražjega zaklada na svetu: ljubljene matere. Ako živiš pri njej, razveseli jo z ljubko besedo, s kakim darilec; ako nista skupaj, piši ji ta dan lepo pisemce in se ji zahvali za vse dobro, kar je tebi storila; ako pa počiva že v hladnem grobu, obišči jo tamkaj, če mogoče, v nasprotнем slučaju se pa pokojne matere spominjaj ta dan v goreči molitvi. Ako boš tako učinil, bodi prepričan, da te bo tvoja mati vesela; da te bo blagoslavljala in blagrovala z opombo, da si ti najbolj priden otrok na svetu; pri tem te bo pa tudi tolažila zavest, da spolniješ četrto božjo zapoved, ki veli: "Spoštuješ očeta in mater!"

IZ URADA GLAVNEGA TAJNIKA K. S. K. JEDNOTE.

NAZNANILO ASESENTA 5-24, ZA MESEC MAJ, 1924.
Imena umrlih članov in članic.

33.

1728 George Vidosh, star 63 let, član društva Jezus Dobri Pastir, št. 32, Enonclaw, Wash., umrl 19. marca, 1924. Vzrok smrti: jetika. Zavarovan za \$1000. Pristopil k Jednoti 2. maja, 1896, R. 49.

34.

4217 Ana Živčič, starja 36 let, članica društva Marije Sedem Zalosti, št. 50, Pittsburgh, Pa., umrla 4. marca, 1924. Vzrok smrti: vnetje ledic. Zavarovana za \$500. Pristopila k Jednoti 12. septembra, 1909, R. 27.

35.

717 Barbara Reven, starja 58 let, članica društva sv. Janeza Krstnika, št. 14, Butte, Mont., umrla 1. marca, 1924. Vzrok smrti: jeterna bolezna. Zavarovana za \$500. Pristopila k Jednoti 1. januarja, 1901, R. 48.

36.

2174 Johan Judaš, star 58 let, član društva sv. Petra in Pavla, št. 51, Iron Mountain, Mich., umrl 17. marca, 1924. Vzrok smrti: operiran na črevih. Zavarovan za \$1000. Pristopil k Jednoti 25. maja, 1900, R. 44.

37.

1184 Jakob Kočak, star 39 let, član društva sv. Cirila in Metoda, št. 59, Eveleth, Minn., umrl 20. februarja, 1924. Vzrok smrti: jetika. Zavarovan za \$1000. Pristopil k Jednoti 26. junija, 1907, R. 30.

38.

24171 John Zankoč, star 42 let, član društva sv. Jožefa, št. 148, Bridgeport, Conn., umrl 24. marca, 1924. Vzrok smrti: poneščil valen plina. Zavarovan za \$500.

Pristopil k Jednoti 19. avgusta, 1922, R. 40.

39.

22211 Ivan Vukelja, star 41 let, član društva sv. Mihaela, št. 163, Pittsburgh, Pa., umrl 20. februarja, 1924. Vzrok smrti: vnetje možgan. Zavarovan za \$1000. Pristopil k Jednoti 17. marca, 1917, R. 34.

40.

846 John Lebar, star 74 let, član društva sv. Jožefa, št. 12, Forest City, Pa., umrl 19. marca, 1924. Vzrok smrti: vnetje sapnika. Zavarovan za \$1000. Pristopil k Jednoti 13. decembra, 1896, R. 50.

41.

2430 Ignac Zupančič, star 60 let, član društva sv. Jožefa, št. 58, Haser, Pa., umrl 11. aprila, 1924. Vzrok smrti: samomor. Zavarovan za \$1000. Pristopil k Jednoti 14. marca, 1901, R. 51.

42.

20698 Frank Vidic, star 46 let, član društva sv. Cirila in Metoda, št. 144, Sheboygan, Wis., umrl 27. marca, 1924. Vzrok smrti: vodenica. Zavarovan za \$1000. Pristopil k Jednoti 3. januarja, 1915, R. 37.

70 LETNA STAROSTNA PODPORA.

1187 Anton Paik, članu društva Marija Pomočnika, št. 17, Jenny Lind, Ark., dne 12. aprila, 1924, izplačana 70 let starostna podpora v znesku \$351.05.

ODPRAVNINA.

2878 John Sodec, član društva sv. Jožefa, št. 56, Leadville, Colo., plačana odpravnina \$600.

31.

Imena poškodovanih in operiranih članov in članic.

3834 Katarina Vautar, članica društva sv. Jožefa, št. 12, Forest City, Pa., operirana 10. novembra, 1923. Opravičena do podpore \$50.

32.

6796 Anton Žagar, član društva sv. Petra in Pavla, št. 33, Kansas City, Kans., operiran 14. marca, 1924. Opravičen do podpore \$100.

33.

16556 John Slapar, član društva Marije Sedem Zalosti, št. 50, Pittsburgh, Pa., operiran 3. januarja, 1924. Opravičen do podpore \$100.

34.

2174 John Judeš, član društva sv. Petra in Pavla, št. 51, Iron Mountain, Mich., operiran 6. marca, 1924. Opravičen do podpore \$100.

35.

1503 Theresa Podboj, članica društva sv. Jožefa, št. 53, Waukegan, Ill., operirana 10. marca, 1924. Opravičena do podpore \$100.

36.

6833 Frank Veranth, član društva sv. Antona Padovanskega, št. 72, Ely, Minn., operiran 14. februarja, 1924. Opravičen do podpore \$100.

37.

4928 Ana Skubic, članica društva Marije Vnebovzetje, št. 77, Forest City, Pa., operirana 22. februarja, 1924. Opravičena do podpore \$100.

38.

9143 Marija Skof, članica društva sv. Cirila in Metoda, št. 90, So. Omaha, Nebr., operirana 3. aprila, 1924. Opravičena do podpore \$100.

39.

24021 Joseph Tomšič, član društva sv. Cirila in Metoda, št. 101, Lorain, O., operiran 18. februarja, 1924. Opravičen do podpore \$100.

40.

18856 Louis Kastelic, član društva sv. Jožefa, št. 103, Milwaukee, Wis., operiran 3. marca, 1924. Opravičen do podpore \$100.

41.

9367 Ana Majorle, članica društva sv. Veronike, št. 115, Kansas City, Kans., operirana 8. marca, 1924. Opravičena do podpore \$100.

42.

7979 Frances Vidic, članica društva sv. Ane, št. 134, Indianapolis, Ind., operirana 11. marca, 1924. Opravičena do podpore \$100.

43.

8869 Angela Saje, članica društva Kraljica Majnika, št. 157, Sheboygan, Wis., operirana 25. februarja, 1924. Opravičena do podpore \$100.

44.

8089 Frances Jurjevič, članica društva Marije Pomagaj, št. 164, Eveleth, Minn., operirana 5. februarja, 1924. Opravičena do podpore \$50.

MLADINSKI ODDELEK.

179.

9624 Nikolaj Kelihar, star 1 let, 8 mesecev in 14 dni, član društva Marije Pomagaj, št. 147, Rahkin, Pa., umrl 15. marca, 1924. Vzrok smrti: pljučnica. Pristopil 18. julija, 1923. Bil je član 7 mesecev in 27 dni. Starost prihodnjega rojstnega dne 2 leta. Opravičen do podpore \$34, kateri znesek je bil nakazan 2. aprila, 1924.

180.

8756 Catherine Tomac, starja 2 leta, 11 mesecev in 24 dni, članica društva Marije Sedem Zalosti, št. 81, Pittsburgh, Pa., umrla 12. aprila, 1924. Vzrok smrti: pljučnica. Pristopila 27. decembra, 1922. Bila je članica 1 leta, 1 mesecev in 15 dni. Starost prihodnjega rojstnega dne 3 leta. Opravičena do podpore \$40, kateri znesek je bil nakazan 25. aprila, 1924.

JOSIP ZALAR, glavni tajnik.

Šentklairski paberki
Piše urednik.

Zadnjic sem pozabil omeniti, da sem dobil za minule pliruše še nekaj prav posebnega. Moj znanec Tone Mervar je hotel pokazati, da nima samo harmonike v zalogni, ampak tudi stvari za kadilce. Poslal mi je štiri fine "havankse," tivačevitka avstrijskega tobaka za cigarete in eno pipi, importno iz Londona. Torej: Havana, Dunaj in London. Hvala lepa našemu Trbovljčanu! Ker imam sedaj sedem pip v dnevni službi, opravlja njegova "londončanka" svoj posel vsako nedeljo. Marsikak dimček bo še izpuhnen na njegovo zdravje in vseh onih, ki plešejo na Mervarjeve harmonike.

Velikonoč najmanj 15 funtov težko žunko iz Baščeve velikavnice na 61. cesti. Ista visi se domov v podstrelju celotne skupnosti. Še skupaj je nismo mogli skuhati ali prežigati. Škoda, da je joljet skočil Jerry L. tako daleč; inače bi se obrnil na enega izmed njegovih "Lumber Jackov," da bi mi ta veliki piruh prežagal in razsekal. Pravijo, da pride čez 7 let vse prav. Dobro. Najpa visi ona velikanska krača pod streho do božičnih praznikov!

Pri nas na 6117 se nekaj kuha. Morda bom celo na kako "voščet" povabljen? Naš Honorables g. Pierce je prejel za pirhe od nekega sosedja kar dva poročna kolača (Wedding cake). Stvar in misel je sicer dobra; toda poslati in preskrbiti bi mu morali še kako mlado in bogato nevesto.

Dotična oseba, ki je v mojem uradu pozabil, ali nalaže pustila oni velikanski ročnat "tošelj" (velik 16x17), naj ga pride iskat; drugače ga bom prodal na javni dražbi. Zdaj visi na posebnem žebli poleg uredniškega košča in je še pravljena. V ta "tošelj" bi človek lahko spravil provijanta in grocerije kar za vse mesec. Enkrat sem šel z njim regrat na nabirat, pa sem praznega zopeta nazaj prinesel.

Eden izmed naših "Lirašev" je letos izmed naših letašev. Veliko noč tako oranže in piruhe sekal, da ga je še pri vaji prihodnji četrtek roka bolela in tudi glas mu je še malo pešal. Jaz pa oranže raje režem, pirhe pa razbijem.

Pravijo, da so v Ameriki slabčasi! Na neki veselici v Jerseyju dvorani so zadnji pozni gostje kar desetice v zrak metalni in po tleh pobirali. Desetice so bile pristne, ne pa ribniške, čeravno je bil tudi en Ribničan med onimi gosti. Če je padla "cifra"

ANGELČEK

GLASILLO MLADINSKEGA ODDELEKA K. S. K. JEDNOTE
Izhaaja vsako prvo sredo v mesecu.
Naslov uredništva "Angelček": Rev. Luka Gladek, 395 So. 2nd St. Steelton, Pa.

Iz uredniške torbice.

Ne vem, kje je naša mladična? Malo piše, še manj pa uganke rešuje. To dobro znamo vsi, šolske naloge ji delajo preglavico, toda pri vsem tem bi se lahko malo bolj zanimali za svoj list. Na ta način nikdar ne ohranite materinega jezika. Urednik "Angelčka" ni noben sovražnik angleškega jezika, vendar bi pa rad videl, da bi ravno mladina pokazala malo več zanimanja za slovenščino. Toliko za danes v opomin.

Sedaj pa poslušajte Franka A. Sodnikarja, kaj misli o vas:

"Častiti gospod urednik: Spet sem se oglašil iz Cleveland. Zadnji ste me kritizirali, da je moje pismo prekratko, zato bom danes večjega napisal. Prav posebnega nimam poročati, ampak nekaj bo v naši fari ta mesec. Ali uganete — birmaj. Pa še nekaj bo, zdaj se učimo za slovensko sv. obhajilo. To vam ne morem povedati, kdaj da bo. Nekaj je narobe v Clevelandu. Vreme to vreme! Prvega aprila je bilo vse belo po tleh. Well, zdaj je pa bolje.

"Kaj je pa z našo mladino? Ali se sramujejo materinega jezika? Ali kaj je? Mnogo jih je v naši Jednoti, pa samo malo nas dopisuje. Morda se bodo oglašili v počitnicah. Tukaj v Clevelandu je veliko otrok, ki znajo pisati slovensko in so tudi pri Jednoti. Ne oglašijo se pa ne; zakaj se sramujejo slovenskega jezika? Kdor more odgovoriti, kar se tega tiče, naj mi odgovori v Angelčku. Slab je otrok, ki se sramuje materinega jezika. Vedno bolje je, če znamo več jezikov. No mislim, da je zdaj že zadost, če je preveč, mi pa oprostite.

"S pozdravom vaš udani,
"Frank A. Sodnikar."

Frank, le pridi še na dan. Taka pisma bodo gotovo spodbudila tvoje sovrstnike, ne le k pisahju, ampak tudi k slovenskemu prepričanju. Urednik. Odgovori na zadnjici priobčene zastavice.

Zastavica: Anaklet. Uganek: 1. Začetek, 2. Pes nemore mahati s telesom. 3. Kdo že sedi. 4. Konec. 5. Dež. 6. Glas.

Kdor hoče poslati kako uganke, naj pošlje tudi odgovor; drugače se uganke ne sprejmejo.

J. M. TRUNK:
POJMO V ROZE . . .

Otroci, ki so rojeni tu v Ameriki, poznajo torej le Ameriko, ne morda ne bodo v vsem razumeli, a naj bi me razumeli vsaj nekoliko, to je moj namen, ako pišem o tem, kako sem jaz kot fant vsako vigrad z drugimi otroci vred "hodil v rože." Ameriška narava je nekoliko drugačna od narave v stari slovenski domovini. V starem kraju se izrazito kažejo štiri letni časi, tu imamo skoroda le dvoje letnih časov, leto in zimo. Vigred, spomladan tu ni tako izrazita, a čas spomladan ima tudi tukaj maršikov pristno spomladanskega, pak kakro v stari domovini. Spomladansko veselje pozná, ali naj bi pozna la tudi ameriška mladina. Človeška srca so povsod enaka, za veselje ustvarjana vsa, ra dosti dostopna brez izjem. Srca otroška pa morajo poznati sploh samole veselje, ako no cejo otrpneti za poznejšo. Vse nas je zanimalo. Staknili smo vsako cvetlico, ki je kuka-

more otroško srce v veselju o vrati, kar ni vedno pri otroku, da bi se zabranil, a gotovo mora skušati tudi otrok sam že zgodaj, da si veselje pomnoži, kadar mu je le mogoče. Naj več veselja bo otroškemu srcu dotakalo, ako je otrok v tesni kici na ravnino. Starši in vsi, ki so otrokom za njih veselje odgovorni, morajo na vsak način to veselje pospešeti v najvišji meri, katero jim razne razmerje dopuščajo.

Kako je bilo pri nas, ko se je izza gora prikazala vesna, spomlad? Bače, moja rojstna vas, ležijo pod Karavankami ob vnožju nizko poraščene Dobrave. Ker je kraj proti jugu odprt, se je vigrad tu tudi nekoliko prej prikazala, kakor na bolj senčnih krajinah.

Ko je sneg komaj odlezel, je bilo našo prvo veselje, da smo zagnali razne zimske copate, "čerfje," kakor smo jim rekli, vstran in po Stranji začeli skakati — bosi. Pa je v tem ka ko veselje? Ako tako poprašuješ, nisi nikoli po dolgi zimi hodil provokrat bos. Sicer je bilo malo nevarno, če se je pomladansko solnce skrilo za goste megle in je zabil oster sever. Tako vsaj so sodili mati in svarili, če: "Otroci, pa ne hodite prezgodaj bos, ali ne veste, kaj se pravi: Brezen — otroke rezen?" Seve smo mi sodili, da smo modrejši od skrbnej mater, kakor je pač otroška narava in navada. Pogostoma so se pokazale posledice naše nenobljivosti. Vsled vetra so nam noge popokale, prikazala se je kri, bolelo in šumelo je, a kaj bo, vigrad je tu, in boso hoditi je tako fletno.

Sneg se je dnevno bolj pomikal proti goram. Koj za sengom se je prikazala zelena trava. Zopet novo veselje. Travnik vriski v novi oblek, pa bi ne vriskali tudi mi, vesela deca?

Rodec ne bom trčala, da bi vense spetala, mirno, svobodno, ljubo po planinah na cvetu.

Ako bi je trčala, ročica bi umrla, glavice obrušila, solnica ne bi učakala.

Tudi jaz sem ročica, v božji vrtec usnjena; skrivam se od tej tu, zanj tam, trčati pa se ne dam.

Rodec ne bom trčala, srca se nedolžne; maj z menoj že uživajo mir, ljubezen, svoboda.

Fantje smo malo pobesili glave, ker smo menda le preveč rožic nadrmastili. Tako je prav. Kurjic je bilo vse polno, na miljone, a naj cvetijo, kakor jih nam Bog pusti cveteti. Pusti rožice rasti, saj so kakor ti, vesela mladina.

Amerikanska deca! Ti ne poznaj slovenskih logov, gozdov in rožic, ne uživaš také mehke, blesteče spomladni, a nekaj spomladni imata tudi v Ameriki in cvetlič, rožic ti tudi ne manjka. Vsako mesto ima po več obsežnih vrtov, kjer gojijo raznovrstne rožice. Idi in hodi jih gledati. Ako pa moreš ven v prostu naravo, pohti "v rožice," kakor smo hodili mi, ko smo bili mladi in veseli, kakor ste zdaj vi!

NAŠA MILENA.

Modro-oko — kater jasno nebo, vneti sta ročci — kot črnični sarec, smeh rasigran — kot sočnični dan ...

Naj Milena med cvetjem kobenca. Mamica tiba se srečno nasmihla: njeni roduš — navela mlačni.

Pavelček prinese iz šole zelo slabo izpriceloval in ga po kaže neporočeni teti.

"No, teti, sedaj si lahko podava roke!"

"Zakaj, dete moje?"

"Oba sva obsedela."

Katchet: "Zakaj so razbojniki skleli onega človeka, ki je še iz Jeruzalema v Jeriho?"

Učenec: "En so ga laže pretepli."

la izpod kakega grma, obrnili in si ogledali vsako polževno "kajož," ki se lesketala med velim, suhim listjem. A to je bilo vse le stransko.

Na "pohod" je veljal kurjicam, snežnim rožam, Za Komencem, malim hribčkem v obširnem Logu, kjer se začne gorski gozd, tam že cvetijo, tako je šel-med nami govor. Kakor brhke srne smo skakali po precej strmem Komencu. Milnarčev Foltej je prvi dospel na vrh. Zavriskal je. "Vsi smo vedeli, da je naletel na prve kurjice. Kakor burja smo se vsuli naprej, dekleta nam za petami. Oj veselje! V temenem gozdu leži še nekaj snega, a kjer je odlezel, je vse beli samih pestrih kurjic. Ni bilo prav, da smo jih preveč potrgali, a bilo jih je neštetno, in tako lepe, ena bolj bela in rmena ko druga. Polne roke jih imamo. Okoli in okoli kluboka so nataknjene, celo v luknji v klobuk, več jih ne zmoremo. Deklice v mladosti prekašajo fantje. Mi fantje smo samo trgalni, ne da bi se vprašali, čemu, zakaj. Deklice so jo staknile. Poleg najlepših rož so nabrale nekaj cvetočega vresu, zelenih listov, narezale malih smrekov in več, da spletajo venec o koli Marijine podobe v cerkvici.

Vrh Komanca se vsedemo. Krasen je razgled po dolini, na jezero, na otok, in solnce sije in vigrad je in kurjice imamo ... in otroci smo, vesela deca, mladi, brez skrbi. Ali ni to rai?

Deklice pletejo venec in zapojejo. Veste, katero so zapelje?

Rodec ne bom trčala, da bi vense spetala, mirno, svobodno, ljubo po planinah na cvetu.

Ako bi je trčala, ročica bi umrla, glavice obrušila, solnica ne bi učakala.

Tudi jaz sem ročica, v božji vrtec usnjena; skrivam se od tej tu, zanj tam, trčati pa se ne dam.

Rodec ne bom trčala, srca se nedolžne; maj z menoj že uživajo mir, ljubezen, svoboda.

Fantje smo malo pobesili glave, ker smo menda le preveč rožic nadrmastili. Tako je prav. Kurjic je bilo vse polno, na miljone, a naj cvetijo, kakor jih nam Bog pusti cveteti. Pusti rožice rasti, saj so kakor ti, vesela mladina.

Amerikanska deca! Ti ne poznaj slovenskih logov, gozdov in rožic, ne uživaš také mehke, blesteče spomladni, a nekaj spomladni imata tudi v Ameriki in cvetlič, rožic ti tudi ne manjka. Vsako mesto ima po več obsežnih vrtov, kjer gojijo raznovrstne rožice. Idi in hodi jih gledati. Ako pa moreš ven v prostu naravo, pohti "v rožice," kakor smo hodili mi, ko smo bili mladi in veseli, kakor ste zdaj vi!

Modro-oko — kater jasno nebo, vneti sta ročci — kot črnični sarec, smeh rasigran — kot sočnični dan ...

Naj Milena med cvetjem kobenca. Mamica tiba se srečno nasmihla: njeni roduš — navela mlačni.

Pavelček prinese iz šole zelo slabo izpriceloval in ga po kaže neporočeni teti.

"No, teti, sedaj si lahko podava roke!"

"Zakaj, dete moje?"

"Oba sva obsedela."

Katchet: "Zakaj so razbojniki skleli onega človeka, ki je še iz Jeruzalema v Jeriho?"

Učenec: "En so ga laže pretepli."

TVOJI KORAKI, MAMICA . . .

Kadar večerne sence vse trudne legajo čez dolino in prihajaš s polja domov, mamicu moja, sem že ves utrujen, in vehe mi lezejo čez oge, kakor bi bile s vincem obtežene. A vendar te jasno slišim in se razveselim: "Mamica je prišla!"

In kadar stopiš v vežo, spoštan takoj tvoj korak in se vzradostim: "O, mamica je doma!"

Nobenega drugega koraka ne spoznam tako hitro in tako natancano korak tvojega, mamicu. Še atekovega komaj, dasi stopa tako mogočno in glasno.

A tvojega, mamicu, spoznam takoj. Ko si prišla zadnjic do domov v spremstvu dveh sosedov, sem med vsemi tremi brž razločil tvoj korak, ko ste stopale po veži.

In če je tvoj korak, mamicu, se tako tih, slišim ga. Ali misliš, da te nisem slišal ono noč, ko me je kuhalo vročica, in si prišla po prstih v sobico in si mi popravila odejo? O, dobro sem te slišal, a sem se potuhnil in se delal, kakor bi spal. Pa sem lepo čutil in videl, kako si me odevala. Slišal sem tih tvojih korakov, ki so spet ozhajala.

O nastopu in izidu teh tekmovalnih iger citamo v nedeljskem "Jollet Herald News"

sledeče:

Izid olimpijskih iger za dečke:

VI. razred prvenstvo (Championship)

Slov. šola sv. Jožefa dosegla 21 točk.

Sv. Patrika šola, 13 točk.

St. Mary's šola 4 točke.

VII. razred:

Slov. šola sv. Jožefa, 14 točk.

St. Mary's šola 12 točk.

Sv. Patrika šola 3 točke.

VIII. fazred:

Sv. Patrika šola 21 točk.

Slov. šola sv. Jožefa 14 točk.

St. Mary's šola 4 točke.

V tej tekmi so se osobito učenci VI. razreda slovenske farne šole sv. Jožefa najbolj odlikovali, ker so premagali ne samo svoje tekmece dvojnih farnih (irskih) šol, ampak tudi vse tekmovalce VI. razreda sedmerih ljudskih šol. Med slednjimi je največ dosegla Marsh ljudska šola, samo 18 točk. Tako so tudi v celoti v trije razredi šole sv. Jožefa prekosili svoje tekmece ali so učenice farnih šol. Slovenci so dosegli skupaj 49 točk; šola sv. Patrika 37, St. Mary's šola pa 20. Tekoči teden se bo zmagovalnim skupinam razdelilo takozvana "championship" bandera. Med farnimi šolami bodo dobili Slovenci (učenci šole sv. Jožefa) dvoje bander. Ksaver Meško.

SLIKA MOJE MATERE.
(za "Materin dan," 11. maja.)

Ce otočnost mi velika polni dušo in srce; mi tolžajo daje slike moje ljube matero.

Slika ta je meni sveta; res, najdražja vse zaklad; ker spominja me na leta na življenja raj — spomlad.

Pesni mi je mati pela, ljubkovala me srčno. Božala me in objela: "Ljubček spavaj le mimo!"

O, najdražja slika moja, slika drage matero.

Vselej trpljenja, truda, boja,

sivi že so nje lasje.

Slika to vedno čital, častil bom, dokler na svetu živel, dihal bom.

Slika saj je moje ljube matero. Na jo poljubim, pritisnem na srce!

KRATKOCASNICE.

Solarček.

Katchet izpršuje dekletca po Božiču, kaj jim je prinesel Ježušček lepega.

Milica: "Krožniček in skodelico."

Katchet: "Kaj je napisano na skodelici?"

Milica: "Vesele božične praznike!"

Katchet: "In kaj tebi, Aniča?"

Anica: "Tudi krožniček in skodelico. Na skodelici je zapisano: Naši dobrí Aniči!"

Katchet: "In tebi, Micika?"

Micika: "Tudi meni je prisel skodelico."

Katchet: "Kaj pa je tu napisano?"

Učenec: "En so ga laže pretepli."

THE MONTH OF MAY.

"Daily, daily, sing to Mary
Sing, my soul, her praises due;
All her feasts, her actions, worship,
With the heart's devotion true."

Of all the months of the year the month of May is the loveliest, and contains a special charm, because the Catholic Church has consecrated it to Mary, the loveliest of God's creatures. The devotion of the faithful towards the Mother of God has inspired them to dedicate the beautiful month of May in a special manner to her honor.

If we look about us we notice that everything has undergone a change. Winter with its darkness, gloom and cold, is a thing of the past. Spring beams upon us and all is aglow with radiant sunshine, all is throbbing with renewed vigor and life; the leafy trees, green fields and sweet-smelling flowers, all cheer our souls. How beautiful is this springtime in nature, springtime in the holy Church, springtime in our own hearts. At the sight of awakening nature, with all its freshness, beauty and new life, our souls wake up in joyful tones, giving praise to the Creator of all this loveliness. Do we not rejoice to behold in the bright and cheering days of May the returning foliage and the sweet, fresh flowers? We all delight to see the blue violet and the fragrant rose. But in God's garden there is a flower, the brightest and the whitest of all the flowers in paradise, Mary, the Blessed Virgin and the Mother of God.

The month of May is with us again. It has come to make our hearts happy with its beauty and to strengthen our souls with the heavenly graces which God will bestow upon us, provided we strive to the utmost of our power during these fleeting days of May to imitate the virtues of His holy Mother. We are the children of that gentle and most fair Mother whom God has exalted above all other creatures.

Throughout the world, the whole Catholic Church unites in honoring and praising her, in giving to her that inferior and relative worship which in no way detracts from the supreme worship which we pay to God, her Creator. Jesus calls us to join in the universal hymn of praise which will ascend before the heavenly throne from every quarter of the world, honoring Mary whom the King of Heaven delights to honor. Jesus desires that we obey that call, because devotion to our Blessed Mother will obtain for us many graces of which the value cannot be estimated.

ORIGIN OF THE MONTH OF MARY.

The exact date of this public devotion to the Queen of Heaven is not known. Some say that St. Philip Neri, most devout servant of Mary, who died in the year 1595, was the first to originate this beautiful practice of May devotions in Italy. At that time a great religious movement and schism was under way, causing great numbers of Christians to be torn away from the true faith and from the love of Mary. It grieved the Saint immensely, who was a true friend of the young, to see that so many innocent children were being destroyed by the bad practices during the May celebrations and amusements in Italy. He prayed to Mary, the Mother of all the children in God's Church, daily recommending to her these young and dear souls. He persuaded his beloved children to keep aloof from all the dangerous May celebrations and to gather around the altars and images of Mary, there to search for protection, peace and happiness of the soul. The young

people who loved the Saint dearly, hastened to the sanctuaries and chapels dedicated to Mary. There they prayed, sang hymns, recited the Rosary and received instruction, thus protecting their souls from the germs of temptation.

From Italy this devotion passed into France and other countries of Europe and produced the most fruitful results, enkindling in numerous hearts a great zeal and warmth of piety for the Queen of Heaven. Today May devotions are practised over the entire world. Everywhere, in the humblest huts of the poor laborers to the royal palaces of the kings, from the small child at its mother's side to the gray-haired man hastening to his grave, honor is given to Mary as the Queen of May.

THE OBSERVANCE OF MAY DEVOTIONS.

Daily during the Month of Mary God grants us opportunities for furthering the interests of our soul. He offers us His grace. How unwise it would be for us to reject that grace. Therefore let us attend and perform all the devotions of this month with a true spirit. Let us bring daily to Mary, the loving tribute of our devoted homage.

The fields are filled with flowers which the advancing springtime has given us. Let us adorn her altars with the richest, choicest and most fragrant bouquets; then, as children of Mary, let us gather around her and offer up our love, and seek her intercession.

May devotions are commonly performed in a church, before an altar or image of the Blessed Virgin. But they may be performed privately at home. Devotional hymns are daily sung at the end of the Holy Mass. These hymns all speak to us of our Lady's greatness, of her virtues, of the great and tender love which she constantly shows towards us sinners, and of her powerful intercession with Almighty God. The Rosary is recited and we ask the Blessed Mother to accept the triple Wreath of her Joys, her Sorrows and her Glories. To the sweet melodies of the Magnificat we will offer to her the Joyful crown of pearls; to the sorrowful strains of the Stabat Mater we will give the Sorrowful Mother the crown of Sorrow made of gold, and to the glorious sounds of the Regina Coeli we will bring her the crown of Glory, fashioned of our diamonds and we will place it at her altar aglow with lights and bright with the fresh flowers of spring. Short instructions, narratives and lessons are usually given during this month which illustrate the benefits that can be derived from a pious confidence in Mary. The Litany of the Blessed Virgin is recited or sung to which the worshippers, humbly bent in prayer, respond "Pray for us". Benediction of the Blessed Sacrament is given, in which Jesus, the Son of Mary raises His hand to bless you, and sends you home enriched with graces and determined to spend the day to the honor and glory of God.

Let us, therefore, be earnest in the performance of all May devotions. Mary is our model; from her we learn patience, perseverance and all virtues. Let us go to her and tell her the troubles of our life. She will always listen intently to our humble supplications, because she is our Mother. Jesus, her only Son, will grant the petition which she asks for us. It has never been heard that she despised one who flew to her and confidently implored her intercession. By prayer and devotion to the Queen of May our

youthful hearts will be trained in virtue which plays an important part in directing our steps in the ways which lead to life everlasting.

A. Bratina.

May the two names, so sweet and so powerful, of Jesus and Mary, be always in our hearts, and our lips.

St. Alphonsus Liguori.

A MAY HYMN.

Hail! Virgin, dearest Mary,
Our lovely Queen of May,
All spotless, blessed Lady,
Accept our gladsome lay.
Thy children humbly bending
Around thy shrine so fair;
With heart and voice

ascending,

Sweet Mary hear our prayer.

Hail, Mary, sunclad Virgin,
Our smiling Queen of May,
All sinless, star-crowned Lady,
Accept our tuneful lay.

We've gathered fresh bright

flowers,

To wreath our fair queen's

brow;

From gay and verdant bower,

We haste to crown thee now.

Roman Hymn.

A STRANGE STORY.

The boy found himself in a pew. What spirit had prompted him to enter this Catholic Church? He could not himself tell. Was it a good or an evil spirit? God alone knew. The boy knew something of Catholic doctrine and practices. His early years had been spent in a parochial school. Often he had listened with curiosity to the Cathecism instructions given the Catholic children, though at the time seemingly deep in his geography. He had neither toleration, contempt, nor belief for those Catholic doctrines, rather he felt wonder that people could believe in some of them, they were to him so evidently absurd.

The Sanctuary bell sounded: "Domine, non sum dignus," the priest solemnly repeated. Presently, some of the worshippers nearest the altar rose and, with clasped hands and downcast eyes, approached the rail. They bowed and knelt. The priest approached and gave them the Sacred Host. Others farther down, some near the boy, moved toward the altar. The boy, also, rose and went on with them. O God, Thou only knowest, but surely it must be an evil spirit that has led this unbeliever hither to desecrate Thy sacred Body and Blood! The boy goes but a few steps before he begins to regret this prank, which a mere spirit of mischief and recklessness had inspired. It does not seem to him now so amusing after all; however, it is too late to turn back — it would only excite attention. He goes on, but a strange feeling takes possession of him, and seems to make this thing that he is doing utterly distasteful and abhorrent to him. His feet reluctantly bear him to the altar. God will not permit this desecration! Surely, the boy will not go on! But yes, step by step, he nears the altar rail and kneels with the others. "It is all nonsense," he tries to assure himself, "this being the real Body and Blood of Christ. What difference will it make if I taste this morsel of bread?" He tries to raise the altar-cloth as he sees the others do, but he notices how foolishly his hands tremble.

He makes an effort to laugh inwardly at what he calls his nervousness, and recalls many recklessly venturesome pranks he has heretofore played, the danger and excitement of which caused him not the trembling of a muscle.

The priest has reached the

end of the rail. He is coming back, and soon it will be the boy's turn. He would jump up and leave, were the priest not so close. The priest raises the Host from the chalice. The boy watches with fascinated eyes. The Sacred Host is within a few inches of his lips, and his eyes are on it.

Did the priest drop the Host? The boy sees it fluttering from the fingers that hold it, till it rests on the floor a few feet away. The priest turns pale, and his hand trembles. The boy agitated, but no longer undecided, rises from his knees. The same boy — and yet not the same — returns to the seat he had left and drops on his knees, no longer, thank God! a scoffer and unbeliever. Now he knows, he believes! His lips move not, but his soul pours forth fervent thanks to this same Eucharistic God at whom a while ago he was scoffing.

Time and place are forgotten. A soul has found its God, and all else is forgotten!

The worshippers have with a few exceptions left the church. The priest approaches, and the boy feels a touch on his shoulder. "Will you follow me?" he whispers.

The boy's soul does not adjust itself to earthly things, until a few moments later he finds himself seated opposite the priest in the latter's study, and he meets the steadfast gaze from the kind, reassuring eyes before him.

The priest soon knows the whole story. Tears are in the eyes of both where the boy has finished. The priest takes the boy's hands in his own and, in that fervent handclasp, is welded a sacred friendship.

"Boy! Boy! What a happy day this is for you! In a few short hours you have found your God, a lifelong Friend, yes, and your vocation!"

The boy is today a priest. His zeal and sanctity are spoken of far and wide, though like many other noble souls, his "greatest greatness is unknown." Earth knows a little — God the rest.

(Mary O'M. Lupton in "The Indian Advocate")

CONFIDENCE IN OUR HEAVENLY MOTHER.

"More confidence! ask more! ask greater things! It is no dream: the hour is to come when we shall see her. We shall hear her very voice, and be delighted by her beauty, and kiss those hands which have sent us so many graces; and kiss those hands which have sent us so many graces: and then, and not till then, shall we know to the full the abounding joy and exultation with which all heaven and its angels are overflowing because the Queen of Paradise, the dear Empress of angels and of men, your Mother and mine, was, through the Omnipotence of unutterable love, conceived without stain of original sin!"

Father Faber.

Four things a man must learn to do
If he would keep his record true
To think without confusion, clearly
To love his fellow men sincerely.

To act from honest motives purely
To trust in Heaven and God securely.

The measure of a man's life is the well spending of it, and not the length.

THE FINDING OF THE HOLY CROSS.

May 3.

The sacred wood upon which our Lord and Savior Jesus Christ was crucified and

suffered death, was for centuries concealed by the infidels from the veneration of the faithful; but in the year 326 St. Helena, the mother of Constantine the Great, although a woman of venerable age, made a pilgrimage to Palestine in order to institute a search for the Holy Rood. The princess, having zealously directed certain excavations near the summit of Mount Calvary, finally came upon the true cross. That this was the true cross was miraculously proved by the instant cure of a sick woman and the restoration to life of a dead body, after both had been brought in contact with the sacred relic.

Did the priest drop the Host? The boy sees it fluttering from the fingers that hold it, till it rests on the floor a few feet away. The priest turns pale, and his hand trembles. The boy agitated, but no longer undecided, rises from his knees. The same boy — and yet not the same — returns to the seat he had left and drops on his knees, no longer, thank God! a scoffer and unbeliever. Now he knows, he believes! His lips move not, but his soul pours forth fervent thanks to this same Eucharistic God at whom a while ago he was scoffing.

Time and place are forgotten!

St. MARY MAGDALEN OF PIAZZI, VIRGIN.

May 27.

St. Mary Magdalene of Pazzi was a Catholic. From him America accidentally received her name.

Samuel de Champlain founded Quebec and discovered Lake Champlain and Lake Ontario. He was a Catholic.

Isaac Joques, a Jesuit, was the missionary of the Iroquois. De la Salle, a Catholic discovered the Ohio River.

James Marquette, a Jesuit, discovered the Upper Mississippi.

General Sheridan died a Catholic.

Vasco de Balboa who discovered the Pacific Ocean was a Catholic.

Magellan who first sailed around the world was a Catholic.

Sir George Calvert (Lord Baltimore), a Catholic, founded Maryland.

John Barry who founded the American Navy was a Catholic.

Andrew White, a Jesuit, was the first missionary in Maryland.

POPPES BORN IN MANY COUNTRIES; ST. PETER HAD LONGEST REIGN.

A great many of the Sovereign Pontiffs have been of Italian birth, but many were of other races. One hundred and four Popes have been Romans, 103 were natives of other parts of Italy; 15 were Frenchmen, seven were Asiatics, three were Africans, three were Spaniards, two were Dalmatians, while Palestine, Thrace, Holland, Portugal and England have each furnished one occupant of the Papal chair.

Nine Pontiffs have reigned less than one month, thirty less than one year, eleven more than twenty years, six have reigned over twenty-three years; the longest reign, except that of St. Peter, who was in Antioch seven years, and in Rome twenty-five years, two months and seven days, was the reign of Pius IX, who was Pope 31 years, seven months and twenty-one days.

The next longest was his successor, Leo XIII, who was Pope twenty-five years and five months. The combined successive reigns of these two Popes are longest in history, covering a period of 57 years and five months.

Lake shore Visitor.

Five things observe with care: Of whom you speak, to whom you speak, and how, and when, and where.

EXTRAORDINARY!

"Father, I cawn't eat this soup."

"Waiter, bring the young gentleman another soup."

"Father, I cawn't eat this soup."

"Waiter, bring the young man some other soup."

"Father, still I cawn't eat this soup."

"Well, why, my son, cawn't you eat it?"

"Father, I have no spoon."

Mail your answer and any new "tesser" on your mind to the Editor of "Little Angel," 395 So. 2nd St., Steelton, Pa.

WHY SHOULD I GO TO HOLY COMMUNION?

1st. — To please Jesus who invites me.

2nd. — That He may work His wonders in my soul.

3rd. — To thank Him for all good.

4th. — To petition for myself and others.

5th. — To console Him in his loneliness.

6th. — To repair insults offered Him by His enemies.

7th. — Because He is my All in All, in time and in eternity. Will you not go? Where there is a will, there's a way. Love makes all things easy.

CORRECT!

Subscriber (to information operator): Please, give me Mr. Dill's telephone number.

Operator: — Is the initial "B" as in Bill?

Subscriber: — No, it's Dill as in pickle.

The Mouthpiece.

AN OLD CONUNDRUM.

I am a word of letters four; Take one away, you'll like me more:

Take two — I do not cease to be:

Take three, and still there's half of me.

Conundrums are at best a shame — I'd much prefer a slice of ham!

Am present is of verb to be, And m is just the half of me.

ADDING MACHINE.

A schoolboy at lunch time entered a grocery store and said to the clerk, "Take this order: 10 pounds of sugar at 6 cents, 11 pounds of coffee at 25 cents, 8 pounds of tea at 30 cents. Add that up. How much is it?"

Clerk: "\$5.75."

"Are you sure?" asked the boy.

"Of course I'm sure."

"Thank you very much. That's my arithmetic lesson for tomorrow."

PUZZLES.

I am forever, yet was never? Eternity.

Why is a fool's mouth like a hotel door? It is always open.

Štiri leta v ruskem ujetništvu.

Piše Josip Grdin, West Park, Ohio.

Važno posvetovanje. V kuhinji Rdečega križa. Siten vojak. Najdena tovarša. Užit. Slab počitek. Zmaga je naša! Pogovor v kupeju. Uljuden kuhar.

(Nadaljevanje)

Ko sem se z onim Cehom in Rusom na postaji Golta sestal, sem ju vprašal, če kaj vesta kdaj odpelje prvi vlak proti Birzuli. Dobil sem pa nepovolen odgovor. Ceh je omenil, da je o tem že poizvedoval vse naokoli, toda ni mogel niti pozitivnega zvezeti. Vse je na tej postaji izgledalo tako nekam napeto, kakor bi se nekaj pripravljalo, morda tudi na revolucijo. To vojaštvo na peronu in strojne puške ne pomenu nič dobrega. Ceh je bil vse kako mnenja, da bo na tej postaji stojec vlak morda odpeljal naravnost v Birzulo. Toda kaj meni vse to pomaga, ker ni mogoče dospeti na vlak. Ona dva tovarša sta me potolažila, da mi bosta šla v tej zadevi že na roke, ker sta se oba baš s tem vlakom do semkaj pripeljala zastonj.

"Tako, čemu pa nista na vlnku ostala, da bi se peljala naprej?" sem ju vprašal.

"Morala sva doli, ker se je vlak tukaj ustavljal; zdaj pa ne zna, kdaj bo odrihnjal naprej."

Pojasnila sta mi, kako sta se vozila v kuhinjskem vagonu skrito med razno kuhinjsko potrebščino, da je za nju vedel samo uljudni kuhar; velej jima pa je izstopiti v Goiti, ker se ni znalo za odhod vlaka. Dalje, da jima je kuhar oblijabil, da se lahko še naprej v istem vagonu peljeta.

"No, potem se pa tudi jaz vama pridružim, če vama je prav. Ali smem?" sem ju vprašal.

"Čemu pa ne," odgovorita oba hkrati. "Se boljše, če smo trije skupaj, nam bo krajičas."

"No, dobro, potem se vama pa priporočam za družbo. Kaj pa za jesti se kaj dobi tukaj?"

Povedala sta mi, da se nahaja nedaleč od kolodvora kuhinja Rdečega križa, kjer delijo juho in kruh zastonj. Z menoj nista hotela iti, ker sta že bila tamkaj; zdaj morata samo paziti na ekspressni vlak, da jima ne uide.

Domenili smo se, da me bosta na postaji počakala, jaz sem jo pa krenil proti kuhinji Rdečega križa.

Dospesvši tja, sem našel ondi nekaj ruskih vojnih ujetnikov, ki so se vračali iz Nemčije in Avstrije, ter so se sedaj v tej baraki krepčali z juho in kruhom. Tamošnje postrežnice so me vprašale od kod prihajam.

"Tam od Tihega Dona, dežele donskih kozakov."

"Si li morda Avstrijec?"

"Da."

"Koliko časa si bil v ujetništvu?"

"Ravno štiri leta." Tako sem odgovarjal radovednim ženskam, ki so mi kmalu zatem prinesle kruha in gorkajuhe. Slednja ni bila sicer tako delikatna, vendor mi je izborna tehnika. Zahvaljuš se prijaznim ženskam za njih postrežbo, sem jo krenil nazaj na kolodvor v čakalnicu k onima dvema novima tovaršema.

"No, je bilo kaj novega ta čas?" sem ju vprašal.

"Ne, prav nč."

"Kaj pa kaj gleda vlakov? Dobro bi bilo gleda tega kaj več poizvedeti, kaj ne? Naj bo že tovorni, ali ekspressni vlak, samo da gre naprej," sem jima velej.

Vpraševali smo glede vlaka na vse strani, toda zaman, ko se je že zmračilo, smo znali, da ravno toliko, kot ajutraj; no-

ben vlak ni odpeljal s tega kolodvora.

Proti večeru sem se napotil k peku po kruh za eventualno povečanje provijantne rezerve v mojem nahrbtniku in poverjati sem hotel malo. Vrnivši se od peka nazaj na moje veliko začudenje nisem našel na kolodvoru nobenega izmed onih dveh tovaršev. Kam sta neki šla? Gledal sem vse naokrog, toda zaman. Ali sta se morda že naprej odpeljali? Ne, saj vlak še tukaj stoji. Bil sem v regnici v veliki zadregi, če onih dveh aopotnikov ne najdem, ki sta mi obljubila varen prostor v nekem kupeju. Gotovo sta šla že na vlak?

"Moramo se vendor kam skrbiti," šepnem jaz.

"Saj se bomo," odvrne Ceh, ter med tem naglo odpre vrata nekega kupeja Rdečega križa, kamor smo se naglo skrili in zaprli vrata za seboj.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

"Rad bi se peljal naprej proti Birzuli, pa ne vem, kateri vlak vozi tja," mu odgovorim mimo, kjer je imel kuhar te stvari spravljene.

Ceh je narušil tolažil: "Tukaj smo najbolj brez skrb; pa tudi kuhar je dobra duša, ki nas bo pustil v miru. Da bi le vlak kaj kmalu odpeljal naprej, in glavno pa je, če bo res vozil proti Birzuli.

Moral smo še nekaj časa čakati na tem kolodvoru, predno nismo začeli znamenja, da vlak odhaja. Živijo! Vlak se že počasi pomika!" Spravo je lezel bolj počasi, zatem je pa vbral kakor za stavo. Samo da bi vlak v regnici vozil do Birzule, potem smo pa na koncu. Od tam ne bo več dolge do Galicije, da lahko prekoračimo rusko-avstrijsko mejo. Neizmerno smo se veselili načuge, ko smo že v duhu pozdravljali avstrijsko ozemlje; toda pot do cilja ni bila tako kratka; treba bo še prečej kos prepotovati.

"Tako, res? Potem pa bomo pripravljeni, da pridemo na ta vlak pravočasno. Moramo se nam stvar le posreči? Da le ne bi ponoci nastal kak izred," sem ji mavel.

"Kar tukaj v čakalnici se vležemo na tla; to bo najbolj praktično in najbolj počneči."

Jaz sem jima svetoval, da bili v ono barako Rdečega križa, kamor pa tovarša nista hoteli iti, ker sta že bila tamkaj; zdaj morata samo paziti na ekspressni vlak, da jima ne uide.

Domenili smo se, da me bosta na postaji počakala, jaz sem jo pa krenil proti kuhinji Rdečega križa.

Dospesvši tja, sem našel ondi nekaj ruskih vojnih ujetnikov, ki so se vračali iz Nemčije in Avstrije, ter so se sedaj v tej baraki krepčali z juho in kruhom. Tamošnje postrežnice so me vprašale od kod prihajam.

"Tam od Tihega Dona, dežele donskih kozakov."

"Si li morda Avstrijec?"

"Da."

"Koliko časa si bil v ujetništvu?"

"Ravno štiri leta." Tako sem odgovarjal radovednim ženskam, ki so mi kmalu zatem prinesle kruha in gorkajuhe. Slednja ni bila sicer tako delikatna, vendor mi je izborna tehnika. Zahvaljuš se prijaznim ženskam za njih postrežbo, sem jo krenil nazaj na kolodvor v čakalnicu k onima dvema novima tovaršema.

"No, je bilo kaj novega ta čas?" sem ju vprašal.

"Ne, prav nč."

"Kaj pa kaj gleda vlakov? Dobro bi bilo gleda tega kaj več poizvedeti, kaj ne? Naj bo že tovorni, ali ekspressni vlak, samo da gre naprej," sem jima velej.

Tako preganjanje uši tisto, nam je bolj počasi potekal čas; končno smo pa le dočakali začelenjenega jutra, da ravno toliko, kot ajutraj; no-

ben vlak ni odpeljal s tega kolodvora.

"Zdaj pa le poskusimo priti na vlak!" je velej Rus. "Zdaj je za to najbolj ugodna prilika. Pozorni pa moramo biti na straže. Torej pojdimos. Poskusimo krečo!"

Tako zatem smo jo ubrali iz čakalnice skozi neka stranska vrata v prosto na železniški tir. K sreči nismo opanzili še nobenega vojaka, ker so gotovo še sladko dremači oправljal svojo službo v kakem kupeju. Dospevši do nekega vagona ekspressnega vlaka nam je velej Ceh, da smuknimo notri. Rečeno, storjeno!

"Moramo se vendor kam skrbiti," šepnem jaz.

"Saj se bomo," odvrne Ceh, ter med tem naglo odpre vrata nekega kupeja Rdečega križa, kamor smo se naglo skrili in zaprli vrata za seboj.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

Tako preganjanje uši tisto, nam je bolj počasi potekal čas; končno smo pa le dočakali začelenjenega jutra, da ravno toliko, kot ajutraj; no-

"Zdaj pa le poskusimo priti na vlak!" je velej Rus. "Zdaj je za to najbolj ugodna prilika. Pozorni pa moramo biti na straže. Torej pojdimos. Poskusimo krečo!"

Tako zatem smo jo ubrali iz čakalnice skozi neka stranska vrata v prosto na železniški tir. K sreči nismo opanzili še nobenega vojaka, ker so gotovo še sladko dremači oправljal svojo službo v kakem kupeju. Dospevši do nekega vagona ekspressnega vlaka nam je velej Ceh, da smuknimo notri. Rečeno, storjeno!

"Moramo se vendor kam skrbiti," šepnem jaz.

"Saj se bomo," odvrne Ceh, ter med tem naglo odpre vrata nekega kupeja Rdečega križa, kamor smo se naglo skrili in zaprli vrata za seboj.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

"Hvala Bogu. Zdaj smo pa na varnem. Toda tiho in mirno se moramo zadržati, da nas ne izsledijo," sem jima svetoval.

Da se bolj osiguramo, smo vasi trije močno tiščali vrata, da bi jih kdo ne mogel odpreti, mislec, da so zaklenjena.

VARILO NA BANKET povodom 30 letnice obstanka K. S. K. Jednote,

katerega priredi društvo sv. Lovrenca, št. 68, društvo sv. Jožefa, št. 146 in društvo sv. Ans, št. 150 K. S. K. Jednote,

v nedeljo, dne 11. maja v Slovenskem Narodnem Domu v Newburg (Cleveland), O.

Pričetek ob sedmi uri zvečer. Čisti preostanek je namenjen:</

Za srečo!

POVEST.

Spisal
FR. MALOGRADSKI

(Nadaljevanje)

Razen težav, ki so trle vse mu Marko:

"Oni deklisi se pri našem gospodaru ne bo godilo slabu." Te besede same na sebi niso pomenule nič hudega, a Marko je pri tem tako pomenljivo namernil z usti, da je Janez takoj slutil, da tiči nekaj za njimi.

Kakor žoga, če jo vržeš z močjo ob tla, tako je odskočil od zemlje, na kateri je čepel, ter vprašal:

"Zakaj ne?"

"Zato, ker mu je všeč," odvrne smeje se Hrvat. Po kratkem premoklu pa jame še pričovedoval, kaj je opazil tistikrat, ko je bil za tolmača.

Janez je bil odsej bolj nemiren in nestrenen. Niti trenutek ga ni strpelo na jednem in istem mestu. Sedeti mu ni dalo, in če je stal, je privzdigoval zdaj to, zdaj ono nogo, a z rokami je otepal neperenehoma okrog sebe.

Zdaj mu je bilo vse jasno. Zdaj je vedel, zakaj se tako malo briga zanj. Očital si je, da je bil tako nespameten prej. Saj je bil opazil vendor že sam, kako prijazen je bil gospodar žno, pa si ni nič hudega mislil. O zdaj pa je spoznal nje grdo srce. Sklenil je, da je ne pogleda nič več, in da jo bo sovražil in zaničeval svoj življenje.

Penil se je od srda, in nič ni bolj želel, nego da bi stopila predenj, in da bi ji mogel povediti na vsa usta, kaj misli o njej, in kako jo ceni.

"Kar tja grem in jo ozmerjam," reče naposled, "naj se zgodi, kar hoče, in naj me potem še tako natleskajo z bitem."

In res hoče že stopiti tjakaj, kjer je Tončika razgrinjala perilo. Toda v tistem hipu, ko vstane, zazre svojega gospodarja. Blížal se je Tončiki. Pričasi do nje, se ji prijazno nasmeje. A tudi ona se mu je smehljala in nič nevoljno ni kazala, ko se je sukal krog nje in jo ogovarjal.

"Vse res, vse res," si je mislil Janez in skratal z zobmi, a poguma ni imel več, da bi bil še tja ter storil, kar se je namevala:

"Z norci ni, da bi se pregovarjala."

Izgovorivši, odide. Vsled tega razpora pa je teko našim znancem poslež življenje še žalostnejše, nego do slej.

(Dalje sledi)

NAZNANILO IN ZAHVALA.

S tužnim srcem naznajamo vsem sorodnikom, znancem in prijateljem žalostno vest, da nam je neizprosna smrt odvzela prelubugega soproga in očeta.

Michael Gerbetz

Umrl je po kratki in mučni bolezni v dobi 73 let. Rojen je bil v Metliki na Dolenjskem; tukaj zapušča mene, žaljučo soprogo in eno hčer, omoženo Pazderz. Pokojnik je bil član hravatskega društva Zrinski Frankopan, št. 18 H. Z. III.

Pričrno se zahvaljujemo omenjenemu društvu za spremstvo pri pogrebu in za darovanji venec. Zahvaljujemo se sedem za lep venec in ker so hodili čut za časa njegove bolezni: Mr. in Mrs. Anton Skoff, Mr. in Mrs. Michael Gregorash, Mr. in Mrs. John Hrovat, Mr. in Mrs. Nick Gregorash, Mr. in Mrs. Ambrozich.

Zahvaljujemo se tudi našemu č. g. župniku Rev. John' Plevniku in g. kaplanu Rev. M. Butala za obisk na domu in za lepe pogrebne obrede. Zahvaljujemo se sploh vsem, ki so pokojnika spremili k zadnjemu počitku.

Zahvaljujemo se tudi:

Mrs. Michael Gerbetz, Mrs. Louis Pandert, Joliet, Ill., 30. aprila, 1924.

ZASTAVE, BANDERA, REGA

LJIK in zlate znake za društvo ter člane K. S. K. J.

Izdajuje

EMIL BACHMAN
2107 S. Hamlin Ave.
Chicago, Ill.

Doumovši pa pomen njego-

vega javkanja, reče jezno:

"Oti ti revačke ti, kaj ti ne hodi na misel. Tebe, tako mevžo skremženo, naj bi vzela jaz za moža. Kaj boljšega menda že še dobim. I na kaj pa bi se vendor ti ozemelj rad? Jaz bi moral biti vendor brez pameti, če bi se preselila iz one lepe hiše pa semkaj-le. Hvaležna sem Bogu, da nisem prišla na tako neumen način ob denar, kakor ste prišli vi drugi. In zdaj pa naj bi se sama podala v sužnost! . . ."

"O saj vemo, zakaj tega nočes. Saj vemo, zakaj nočes. Mi vsi vemo to," je javkal Janez še naprej in odsakoval od tal, kakor je bila njegova navada.

"Kaj veste?" vpraša Tončika ter se ozre radovedno na svojo svakinjo. A tudi ta si je brisala solze. Tončika jo vpraša strmeč:

"Zakaj jokaš pa ti?"

"I — hudo mi je," odgovori Mica. "Če je tisto res — saj veš bolje nego jaz, kaj imata s svojim gospodarjem — če je tisto resnica, potem . . ."

Tončika prebledi. To ji ni bilo ljubo, da so bili njeni znanci zapazili prijaznost, katero ji je izkazoval gospodar.

Ker se je čutila za svojo osebo nedolžno, jo je hudo bolelo, da mislijo slabo o njej. Toda bila je preponosa in ni se hotela ponizati tako, da bi se bila opravičevala, ko se je zavedala, da d anj zakrivila nicesar.

Morda, če bi jo bili nagovorili drugače, in če bi se Janez ne bil vedel tako otroče nespametno, potem bi jim bila morad stvar razložila natanko. Toda tako — ne! Srce ji ni pripustilo tega.

"Naj mislju, kar hočejo," reče sama pri sebi. "Prej ali slej se že prepričajo, da so mi delali krivico, in še pokesajo se, da so me sumničili."

Jezno se dvigne s sedeža in reče, ostreje morda, nego je namevala:

"Z norci ni, da bi se pregovarjala."

Izgovorivši, odide.

Vsled tega razpora pa je teko našim znancem poslež življenje še žalostnejše, nego do slej.

(Dalje sledi)

NAZNANILO IN ZAHVALA.

S tužnim srcem naznajamo vsem sorodnikom, znancem in prijateljem žalostno vest, da nam je neizprosna smrt odvzela prelubugega soproga in očeta.

Michael Gerbetz

Umrl je po kratki in mučni bolezni v dobi 73 let. Rojen je bil v Metliki na Dolenjskem; tukaj zapušča mene, žaljučo soprogo in eno hčer, omoženo Pazderz. Pokojnik je bil član hravatskega društva Zrinski Frankopan, št. 18 H. Z. III.

Pričrno se zahvaljujemo omenjenemu društvu za spremstvo pri pogrebu in za darovanji venec. Zahvaljujemo se sedem za lep venec in ker so hodili čut za časa njegove bolezni: Mr. in Mrs. Anton Skoff, Mr. in Mrs. Michael Gregorash, Mr. in Mrs. John Hrovat, Mr. in Mrs. Nick Gregorash, Mr. in Mrs. Ambrozich.

Zahvaljujemo se tudi našemu č. g. župniku Rev. John' Plevniku in g. kaplanu Rev. M. Butala za obisk na domu in za lepe pogrebne obrede. Zahvaljujemo se sploh vsem, ki so pokojnika spremili k zadnjemu počitku.

Zahvaljujemo se tudi:

Mrs. Michael Gerbetz, Mrs. Louis Pandert, Joliet, Ill., 30. aprila, 1924.

ZASTAVE, BANDERA, REGA

LJIK in zlate znake za društvo

ter člane K. S. K. J.

Izdajuje

EMIL BACHMAN
2107 S. Hamlin Ave.
Chicago, Ill.

Doumovši pa pomen njego-

vega javkanja, reče jezno:

"Oti ti revačke ti, kaj ti ne hodi na misel. Tebe, tako mevžo skremženo, naj bi vzela jaz za moža. Kaj boljšega menda že še dobim. I na kaj pa bi se vendor ti ozemelj rad? Jaz bi moral biti vendor brez pameti, če bi se preselila iz one lepe hiše pa semkaj-le. Hvaležna sem Bogu, da nisem prišla na tako neumen način ob denar, kakor ste prišli vi drugi. In zdaj pa naj bi se sama podala v sužnost! . . ."

"O saj vemo, zakaj tega nočes. Saj vemo, zakaj nočes. Mi vsi vemo to," je javkal Janez še naprej in odsakoval od tal, kakor je bila njegova navada.

"Kaj veste?" vpraša Tončika ter se ozre radovedno na svojo svakinjo. A tudi ta si je brisala solze. Tončika jo vpraša strmeč:

"Zakaj jokaš pa ti?"

"I — hudo mi je," odgovori Mica. "Če je tisto res — saj veš bolje nego jaz, kaj imata s svojim gospodarjem — če je tisto resnica, potem . . ."

Tončika prebledi. To ji ni bilo ljubo, da so bili njeni znanci zapazili prijaznost, katero ji je izkazoval gospodar.

Ker se je čutila za svojo osebo nedolžno, jo je hudo bolelo, da mislijo slabo o njej. Toda bila je preponosa in ni se hotela ponizati tako, da bi se bila opravičevala, ko se je zavedala, da d anj zakrivila nicesar.

Morda, če bi ga bili nagovorili drugače, in če bi se Janez ne bil vedel tako otroče nespametno, potem bi jim bila morad stvar razložila natanko. Toda tako — ne! Srce ji ni pripustilo tega.

"Naj mislju, kar hočejo," reče sama pri sebi. "Prej ali slej se že prepričajo, da so mi delali krivico, in še pokesajo se, da so me sumničili."

Jezno se dvigne s sedeža in reče, ostreje morda, nego je namevala:

"Z norci ni, da bi se pregovarjala."

Izgovorivši, odide.

Vsled tega razpora pa je teko našim znancem poslež življenje še žalostnejše, nego do slej.

Tončika prebledi. To ji ni bilo ljubo, da so bili njeni znanci zapazili prijaznost, katero ji je izkazoval gospodar.

Ker se je čutila za svojo osebo nedolžno, jo je hudo bolelo, da mislijo slabo o njej. Toda bila je preponosa in ni se hotela ponizati tako, da bi se bila opravičevala, ko se je zavedala, da d anj zakrivila nicesar.

Morda, če bi ga bili nagovorili drugače, in če bi se Janez ne bil vedel tako otroče nespametno, potem bi jim bila morad stvar razložila natanko. Toda tako — ne! Srce ji ni pripustilo tega.

"Naj mislju, kar hočejo," reče sama pri sebi. "Prej ali slej se že prepričajo, da so mi delali krivico, in še pokesajo se, da so me sumničili."

Jezno se dvigne s sedeža in reče, ostreje morda, nego je namevala:

"Z norci ni, da bi se pregovarjala."

Izgovorivši, odide.

Vsled tega razpora pa je teko našim znancem poslež življenje še žalostnejše, nego do slej.

Tončika prebledi. To ji ni bilo ljubo, da so bili njeni znanci zapazili prijaznost, katero ji je izkazoval gospodar.

Ker se je čutila za svojo osebo nedolžno, jo je hudo bolelo, da mislijo slabo o njej. Toda bila je preponosa in ni se hotela ponizati tako, da bi se bila opravičevala, ko se je zavedala, da d anj zakrivila nicesar.

Morda, če bi ga bili nagovorili drugače, in če bi se Janez ne bil vedel tako otroče nespametno, potem bi jim bila morad stvar razložila natanko. Toda tako — ne! Srce ji ni pripustilo tega.

"Naj mislju, kar hočejo," reče sama pri sebi. "Prej ali slej se že prepričajo, da so mi delali krivico, in še pokesajo se, da so me sumničili."

Jezno se dvigne s sedeža in reče, ostreje morda, nego je namevala:

"Z norci ni, da bi se pregovarjala."

Izgovorivši, odide.

Vsled tega razpora pa je teko našim znancem poslež življenje še žalostnejše, nego do slej.

Tončika prebledi. To ji ni bilo ljubo, da so bili njeni znanci zapazili prijaznost, katero ji je izkazoval gospodar.

Ker se je čutila za svojo osebo nedolžno, jo je hudo bolelo, da mislijo slabo o njej. Toda bila je preponosa in ni se hotela ponizati tako, da bi se bila opravičevala, ko se je zavedala, da d anj zakrivila nicesar.

Morda, če bi ga bili nagovorili drugače, in če bi se Janez ne bil vedel tako otroče nespametno, potem bi jim bila morad stvar razložila natanko. Toda tako — ne! Srce ji ni pripustilo tega.

"Naj mislju, kar hočejo," reče sama pri sebi. "Prej ali slej se že prepričajo, da so mi delali krivico, in še pokesajo se, da so me sumničili."

Jezno se dvigne s sedeža in reče, ostreje morda, nego je namevala:

"Z norci ni, da bi se pregovarjala."

Izgovorivši, odide.

Vsled tega razpora pa je teko našim znancem poslež življenje še žalostnejše, nego do slej.

Tončika prebledi. To ji ni bilo ljubo, da so bili njeni znanci zapazili prijaznost, katero ji je izkazoval gospodar.

Ker se je čutila za svojo osebo nedolžno, jo je hudo bolelo, da mislijo slabo o njej. Toda bila je preponosa in ni se hotela ponizati tako, da bi se bila opravičevala, ko se je zavedala, da d anj zakrivila nicesar.

Morda, če bi ga bili nagovorili drugače, in če bi se Janez ne bil vedel tako otroče nespametno, potem bi jim bila morad stvar razložila natanko. Toda tako — ne! Srce ji ni pripustilo tega.

"Naj mislju, kar hočejo," reče sama pri sebi. "Prej ali slej se že prepričajo, da so mi delali krivico, in še